

3 Mojż. 8,9,16

Analiza porównawcza

“I uczynił Aaron i jego synowie to wszystko, co nakazał Pan przez Mojżesza” – 3 Mojż. 8:36.

Aby przekazać istotne elementy swojego planu odkupienia świata, Bóg ustanowił trzy wyjątkowe uroczystości: poświęcenie kapłaństwa (3 Mojż. 8), następujący po nim uroczysty ósmy dzień (3 Mojż. 9) oraz Dzień Pojednania (3 Mojż. 16). Istniało między nimi wiele podobieństw. Na przykład, każda z nich obejmowała ofiarę za grzech, ofiarę całopalną i pokropienie krwią miedzianego ołtarza. Złożenie ofiary za grzech wskazuje, że wszystkie trzy rozdziały odnoszą się w pewien sposób do Wieku Ewangelii. Różnice pomiędzy tymi obrzędami są kluczem do zrozumienia, dlaczego jest ich trzy. Każda z nich ukazuje inny aspekt ofiary za grzech. 3 Mojż. 8 pokazuje, jak ofiara za grzech dotyczyła Jezusa i Kościoła, że wymagała ona ich całkowitego poświęcenia. 3 Mojż. 9 podkreśla przyszły wpływ ofiary za grzech na ludzkość. Zostało to opisane w ostatnim wersecie rozdziału 9, kiedy ogień z nieba pochłania ofiarę, a ludzie padają na twarz i oddają cześć Bogu. Wreszcie, 3 Mojż. 16 skupia się na ważnym aspekcie, w jaki sposób ofiara za grzech zaspokaja Bożą sprawiedliwość.

Poświęcenie kapłaństwa – 3 Mojż. 8

Aby móc składać jakiegokolwiek ofiary, oprócz wzniesienia Przybytku, konieczne było ustanowienie kapłaństwa. Polecenia dotyczące tej uroczystości, zawarte w 2 Mojż. 29, stwierdzają, że ten obrzęd miałyby „oczyszczać” lub „uświęcać” osoby, które miałyby służyć w tej szczególnej roli. Aaron i jego synowie zostali wybrani, aby objąć to zaszczytne stanowisko.

Rola Mojżesza była jednym z wyjątkowych elementów tej uroczystości. To właśnie Mojżesz dostarczył zwierzęta ofiarne, szaty kapłańskie i praśny chleb. Mojżesz obmył Aarona i jego synów i ubrał ich w odpowiednie szaty. Przystąpił do namaszczenia wszystkich sprzętów, a następnie namaścił Aarona i jego synów.

Po namaszczeniu, Mojżesz przyprowadził do kapłanów cielca na ofiarę za grzech, a oni położyli ręce na jego głowie. Następnie Mojżesz zarznął go i wziął część jego krwi, aby pomazać rogi miedzianego ołtarza, aby go „oczyszczyć” (3 Mojż. 8:15). Resztę krwi wylał u podstawy ołtarza. Następnie przyprowadził barana na ofiarę całopalną do Aarona i jego synów, którzy położyli ręce na

jego głowie. Mojżesz przystąpił do złożenia ofiary całopalnej według polecenia (zob. wersety 20, 21). Następnie przyprowadził „barana wyświęcenia”, a Aaron i jego synowie położyli ręce także na nim. Te szczegóły pokazują, że Mojżesz jest główną postacią w poświęceniu Przybytku i kapłaństwa. Jego znacząca rola była wyjątkowa, nie spotykana w żadnym innym obrzędzie Przybytku.

Rola Boga w pojednaniu

W tej ważnej ceremonii Mojżesz był dostarczycielem ofiar i nadzorcą, który niewątpliwie reprezentuje samego Boga. Zbawienie od grzechu i śmierci, choć obecnie z perspektywy prawa już zostało zapewnione, jest nadal darem. Sprawiedliwość potępiła nasz rodzaj z powodu grzechu. Jednak mądrość Boża, powodowana miłością, wyznaczyła drogę do ostatecznego wychowania i błogosławieństwa ludzkości. Rozumiejąc upadły stan człowieka i ostateczny cel Boga, otwiera się przed nami wspaniała perspektywa Jego wielkiego charakteru.

„Wszelki datek dobry i wszelki dar doskonały zstępuje z góry od Ojca światłości; u niego nie ma żadnej odmiany ani nawet chwilowego zamienienia” (Jak. 1:17).

Apostoł Paweł opisuje uczucia Jezusa, który rozpoznał rolę Boga w zapewnieniu Jego ofiarowanego człowieczeństwa.

„Toteż, przychodząc na świat, mówi: Nie chciałem ofiar krwawych i darów, aleś ciało dla mnie przysposobił” (Hebr. 10:5).

Chociaż fizyczna ofiara została złożona przez naszego Pana, jego doskonałe ciało ludzkie zostało przygotowane przez Boga, co trafnie zostało wyobrażone przez Mojżesza dostarczającego ofiarę za grzech w 3 Mojż. 8.

W swojej mądrości Bóg uznał, że kapłaństwo będzie konieczne, aby pomóc w pojednaniu z Nim świata. W tym rozdziale znajduje się szczegółowy opis namaszczenia najwyższego kapłana świętą oliwą do namaszczenia. Oliwa ta trafnie przedstawia Ducha Świętego. Zwykle kapłani nie zostali bezpośrednio pomazani, lecz włączeni pod namaszczenie Aarona. W przypadku Kościoła ma zastosowanie podobny porządek.

„Przeznaczył nas dla siebie do synostwa [dosłownie, do takiego położenia] przez Jezusa Chrystusa według upodobania woli swojej, ku uwielbieniu chwalebnej łaski swojej, którą nas obdarzył w Umiłowanym” (Efez. 1:5-6).

Jako członkowie kapłaństwa, Kościół jest wyświęcony przez Boga „według upodobania woli swojej”.

Apostoł Paweł kontynuuje:

„Tajemnicę woli swojej, aby z nastaniem pełni czasów wykonać ją i w Chrystusie połączyć w jedną całość wszystko, i to, co jest na niebiosach, i to, co jest na ziemi w nim, (...) w nim i wy, którzy usłyszeliście słowo prawdy, ewangelię zbawienia waszego, i uwierzyliście w niego, zostaliście zapieczętowani obiecany Duchem Świętym, który jest rękojmią dziedzictwa naszego, aż nastąpi odkupienie własności Bożej, ku uwielbieniu chwały jego” (Efez. 1:10,13-14).

Zebranie wszystkich rzeczy pod Chrystusem to dzieło pomazanego kapłaństwa. Ci, których do niego powołano, powinni cenić sobie perspektywę niesienia pomocy światu w taki sposób, w jaki żadna ludzka instytucja nie mogłaby mieć nadziei uczynić.

Tylko jedna ofiara za grzech – cielec – jest kolejną wyjątkową cechą 3 Mojż. 8. Zarówno w rozdziale 9, jak i 16, na ofiarę za grzech składały się dwa zwierzęta: cielec i kozioł. Sugeruje to, że kiedy Bóg tworzył swój plan zbawienia, Jego zamiarem było, aby ci, którzy będą składać ofiarę, byli zjednoczeni i uznani przez Boga za jedną ofiarę. Jednakże, ofiara za grzech będzie w rzeczywistości składana w dwóch częściach, jak to ilustrują cielec i kozioł z 3 Mojż. 9 i 16. Jednak w ustanowieniu kapłaństwa podkreśla się jedność celu.

Po zabiciu ofiary za grzech, krew była pomazana na rogach miedzianego ołtarza oraz wylana u podstawy ołtarza; w ten sposób Mojżesz „oczyścił go” (3 Mojż. 8:15). To ilustruje Boży cel, aby zasługa Jezusa za pomocą ofiary za grzech Jezusa i Kościoła, umożliwiła przyjęcie ofiar składanych przez całą ludzkość. Droga do Boga będzie poświęcona.

Tylko 8 rozdział wspomina o ofiarowaniu barana wyświęcenia.

„Potem kazał przyprowadzić drugiego barana, barana ofiary wyświęcenia. Aaron i jego synowie położyli ręce swoje na głowie barana. Potem Mojżesz zarznął go, wziął nieco z jego krwi i pomazał płatek prawego ucha Aarona, kciuk

prawej jego ręki i wielki palec jego prawej nogi; następnie kazał Mojżesz przystąpić synom Aarona i pomazał płatki ich prawych uszu, kciuki ich prawych rąk i wielkie palce ich prawych nóg. Pozostała zaś krwią skropił Mojżesz ołtarz wokoło” (3 Mojż. 8:22-24).

Rola Mojżesza w pomazywaniu krwią prawego ucha, kciuka i palca u nogi kapłanów przedstawia zaangażowanie Boga w naszą poświęconą drogę. Oczekuje On naszego pełnego oddania, które objawia się oddziaływaniem krwi na ucho, kciuk i palec u nogi. Ale było też inne zastosowanie krwi z barana ofiary wyświęcenia. „Następnie wziął Mojżesz nieco oliwy do namaszczenia i nieco krwi, która była na ołtarzu, i pokropił Aarona, jego szaty, a z nim jego synów i szaty jego synów. Tak wyświęcił Aarona i jego szaty, a z nim jego synów i szaty jego synów” (3 Mojż. 8:30).

Połączenie oliwy z krwią barana wyświęcenia opisuje Boże oddziaływanie, gdy staramy się prowadzić poświęcony tryb życia. Ustanawiając ten wysoki standard poświęcenia, Bóg nie pozostawia nas bez niebiańskiej pomocy. Przez swojego Ducha kieruje On i układa nasze sprawy, wiedząc o naszej potrzebie pomocy i kierownictwa. Życie prowadzone w poświęcony sposób nie jest naturalne dla upadłego ciała. Można je tak przeżyć tylko wówczas, gdy Duch Boży jest przewodnikiem (zob. Fil. 4:13).

Mojżesz obmył i ubrał Aarona i jego synów na samym początku tego obrzędu wyświęcenia. Aaron był ubrany w szaty czci i ozdoby jeszcze przed złożeniem jakiegokolwiek ofiary (3 Mojż. 8:6-9). Ta kolejność sugeruje inny aspekt naszej wędrówki.

„W figurze, Aaron został ubrany w „szaty chwały” zanim zdążył złożyć pierwszą ofiarę za siebie albo za lud (...) Wierzymy, że Bóg zamierzał tutaj pokazać, że Aaron w tym czasie otrzymał te szaty tylko jako rękojmię swojego dziedzictwa. W rzeczywistości, Aaron był jak dotąd posiadaczem tych „chwalebnych szat”, ale nie ich właścicielem! (...) Tak samo, w czasie naszego spłodzenia otrzymujemy rękojmię naszego dziedzictwa, ale pełne dziedzictwo czeka na nas dopiero, gdy wiernie wypełnimy nasze przymierze ofiary aż na śmierć (Efezjan 1:13, 14)” (Anton Frey, Uwagi na temat Przybytku”, str. 497).

Cieszymy się, że jeśli okażemy się wierni Bogu, to pełnia naszego dziedzictwa pozwoli nam pomóc rodzajowi ludzkiemu, który został pogrążony w grzechu, śmierci i zepsuciu. Perspektywa posiadania zdolności boskiej istoty i mądrości, by prowadzić ludzkość ku Bogu, jest radością, która powinna przepełniać serce każdego świętego. Nasze dziedzictwo to nie pogoń za władzą, ale za możliwością błogosławienia i podźwignięcia naszej ludzkiej rodziny. Kiedy widzimy, jak ludzie wal-

czą o szczęście i są sfrustrowani kolejnymi niepowodzeniami, świadomość, że możemy mieć udział w zapewnieniu im trwałego szczęścia, jest jedną z wielkich perspektyw, która rysuje się przed wciąż kształtowanym przez Boga kapłaństwem.

Uroczystość wyświęcenia kapłaństwa trwała siedem dni. Odpowiada to siedmiu etapom Wieku Ewangelii i potwierdza, że Kościół ma udział w ofierze za grzech. Wydarzenia tego obrzędu podkreślają, że ofiara za grzech jest związana z poświęceniem każdego członka Chrystusa. Poprzez dodanie barana poświęcenia i użycie jego krwi, podkreślony został sposób w jaki ofiara za grzech Jezusa i Kościoła wpływa na nich osobiście.

Opis 2 Mojż. 29:36,37 doprecyzowuje, co miało się dziać podczas siedmiu dni tej ceremonii. Każdego z tych dni miał być ofiarowany cielca na ofiarę za grzech. Wersety te podkreślają znaczenie oczyszczenia ołtarza. „Przez siedem dni będziesz oczyszczał [miedziany] ołtarz z grzechu i poświęcał go. Ołtarz stanie się świętością nad świętościami. Wszystko, co dotknie się ołtarza, będzie też święte” (2 Mojż. 29:37). Następnie werset 43 podsumowuje, co miało na celu wydane zarządzenie ustanowienia Przybytku. „Objawię się tam synom izraelskim, a miejsce to będzie poświęcone moją chwałą” (2 Mojż. 29:43). Tamte siedem dni, ilustrujące Wiek Ewangelii, miały przygotować drogę dla Izraela do spotkania z Bogiem i dać świadectwo objawienia Jego chwały.

8. dzień, następujący po wyświęceniu kapłaństwa - 3 Mojż. 9.

Ponieważ uroczystość ta następuje bezpośrednio po wyświęceniu kapłaństwa, o którym mowa w rozdziale 8, w pozafigurze wskazuje to na należyłą kolejność. Dzień ósmy na ogół stanowi nowy początek. Jezus został wskrzeszony do życia w ósmym dniu. Zakończenie omawianej uroczystości prawdopodobnie odpowiada zatem nowemu początkowi dla ludzkości i może nawet wskazywać na zmartwychwstanie. Rozdziały 8 i 9, traktowane razem, przedstawiają dwa wieki zbawienia, Wiek Ewangelii, po którym następuje Tysiąclecie.

Dwie ofiary za grzech

W 3 Mojż. 9 Mojżesz nie jest już głównym bohaterem. Aaron przejął wszystkie obowiązki arcykapłana. Aaron został poinstruowany, aby na ofiarę za grzech złożyć jednego cielca i jednego kozła, zamiast tylko jednego zwierzęcia, jak w rozdziale 8.

Podczas gdy rozdział 8 wskazywał na jedność między Jezusem a Kościołem przez ofiarowanie tylko jednej ofiary za grzech, dwa zwierzęta ilustrują teraz rzeczywistość, gdzie Kościół ma oddzielną część w ofierze za grzech, która jest przeznaczona dla dobra świata, jako że kozioł był „za lud” (3 Mojż. 9:7,15). Jest to zgodne z

symboliką 3 Mojż. 16, gdzie również występują dwa zwierzęta na ofiarę za grzech. Podobnie jak w rozdziale 16 Aaron również dostarcza cielca na ofiarę za grzech, podczas gdy kozioł jest dostarczany przez lud. To pokazuje, jak Jezus złożył siebie w ofierze, podczas gdy Kościół został wzięty spośród upadłej ludzkości. Ten element jest pominięty w rozdziale 8.

Kiedy Aaron ofiarował cielca na ofiarę za grzech, reprezentował Jezusa, który ofiarował swoje własne doskonałe człowieczeństwo. Złożenie przez Aarona ofiary z kozła ilustrowało rolę Jezusa w postępowaniu z ofiarą Kościoła. Sugestia brata Russella jest następująca: „Ofiara kozła, reprezentująca ofiarę ciała Chrystusowego, jest częścią dzieła pojednania, chociaż zasługa spoczywa całkowicie na pierwszej ofierze – cielca. Z tego widzimy, jak Pan przyjmuje „nas” jako ofiarę, ponieważ jesteśmy Chrystusowi, a nie sami swoi” (R3507). Jak wdzięczny powinien być każdy, gdy zdaje sobie sprawę, że każda ofiara jaką składamy, jest w pełni przyjęta dzięki zasłudze naszego Pana. Bycie ofiarowanym przez Aarona opisuje również zaangażowanie Jezusa w nasze codzienne życie, ponieważ On prowadzi nas przez nasze doświadczenia na wąskiej ścieżce (zob. Jan 10:11,16).

Ofiara spokojna

Ofiara spokojna jest kolejną różnicą w stosunku do 3 Mojż. 8 i 16. Rozdział 9 wymienia dwa zwierzęta, cielca i barana, podczas gdy w rozdziale 8 baran wyświęcenia był uważany za ofiarę spokojną. W rozdziale 16 nie występowała żadna ofiara spokojna. W rozdziale 9 ofiara spokojna jest wyraźnie wymieniona jako ofiara za lud (3 Mojż. 9:18). Określenie tej ofiary jako ofiary za lud i włączenie jej do ceremonii z rozdziału 9, podkreśla cel naszego poświęcenia. Królewskie kapłaństwo przyniesie pokój, o który od dawna zabiegał świat. Zostanie on osiągnięty, gdy relacja ludzkości z Bogiem zostanie przywrócona przez ofiary Wieku Ewangelii. Opisując ostateczne podporządkowanie wszystkiego Bogu, apostoł Paweł mówi:

„Cóż tedy uczynią ci, którzy się dają chrzcić za umarłych? Jeżeli umarli w ogóle nie bywają wzbudzeni, to po cóż się dają chrzcić za nich?” (1 Kor. 15:29).

Nasze życie ofiarne jest dla dobra umarłej rasy ludzkiej. Nie powinniśmy nigdy tracić tego z oczu. Pamięć o tym pomoże nam utrzymać żywotny, poświęcony sposób życia.

Dwa Błogosławieństwa

Zasadniczy wyróżnik rozdziału 9 został wspomniany na jego początku a wydarzył się pod koniec.

„I przywieśli to, co Mojżesz nakazał, przed Namiot Zgromadzenia. Potem przystąpił cały zbór i stanęli przed Panem. Wtedy rzekł Mojżesz: Uczynicie to, co nakazał Pan, a ukaze się wam chwała Pana” (3 Mojż. 9:5-6).

Słowa te pokazują, że celem wyświęcenia kapłaństwa będzie ukazanie chwały Bożej ludziom. Stało się to na zakończenie uroczystości poprzez serię niezwykłych wydarzeń.

Pierwsze błogosławieństwo – 3 Mojż. 9:22

W odróżnieniu od rozdziałów 8 i 16, na koniec rozdziału 9 Aaron po raz pierwszy błogosławi lud, stojąc jeszcze przy miedzianym ołtarzu.

„Potem Aaron podniósł swoje ręce w stronę ludu i pobłogosławił go, następnie zstąpił, dokonawszy ofiary za grzech, ofiary całopalnej i ofiary pojednania. Mojżesz i Aaron weszli do Namiotu Zgromadzenia, a potem wyszli i błogosławili lud, a chwała Pana ukazała się całemu ludowi. Wszedł bowiem ogień od Pana i strawił na ołtarzu ofiarę całopalną i tłuszcz. A gdy to ujrzął cały lud, wydał radosny okrzyk i padł na twarz” (3 Mojż. 9:22-24).

Chociaż nie jest to wyraźnie wspomniane, wydaje się, że Aaron nosił swoje szaty ofiarne, gdy stał przy miedzianym ołtarzu i błogosławił lud. Ponieważ Aaron wciąż ma na sobie szaty ofiarne, może to opisywać pozytywny wpływ świętych, gdy pozostają w ciele. Tę samą zasadę wyraził Jezus, mówiąc: „Wy jesteście solą ziemi” (Mat. 5:13). Święci mają korzystny wpływ na tych, którzy są wokół nich. Apostoł Paweł zachęcał do tego dobrego wpływu, gdy napominał braci, aby „dążyć do pokoju ze wszystkimi” (Hebr. 12:14). Pragnienie bycia błogosławieństwem staje się głównym motywem życia i jest tutaj wskazane przez błogosławieństwo Aarona, który wciąż nosi szaty ofiarne.

Drugie Błogosławieństwo – 3 Mojż. 9:23

Po tym jak Aaron „zstąpił” (3 Mojż. 9:22) sprzed ołtarza, on i Mojżesz weszli do Przybytku. Włączenie Mojżesza może być wskazówką, że umowa między Bogiem (przedstawiona przez Mojżesza) a pozafiguralnym kapłaństwem (w imieniu świata) miała wkrótce zostać zawarta i może opisywać zapoczątkowanie Nowego Przymierza. Gdy wyszli z Przybytku, Aaron prawdopodobnie miał na sobie chwalebne szaty najwyższego kapłana i wraz z Mojżeszem błogosławił lud po raz drugi.

„Mojżesz i Aaron weszli do Namiotu Zgromadzenia, a potem wyszli i błogosławili lud, a chwała Pana ukazała się całemu ludowi. Wszedł bowiem ogień od Pana i strawił na ołtarzu ofiarę całopalną i tłuszcz. A gdy to ujrzął cały lud, wydał radosny okrzyk i padł na twarz” (3 Mojż. 9:23, 24).

Jest to jedyny raz, kiedy Mojżesz pojawia się w tym rozdziale. Jest on jednak znaczący i opisuje, w jaki sposób błogosławieństwa Królestwa przyjdą od Boga i będą stanowiły wspólne dzieło z pozaobrazowym kapłaństwem.

Ofiary tego wieku będą wtedy kompletne, a korzyści z około 2000 lat poświęcenia zaczną płynąć.

„A Pismo, które przewidziało, że Bóg z wiary usprawiedliwia pogan, uprzednio zapowiedziało Abrahamowi: W tobie będą błogosławione wszystkie narody” (Gal. 3:8).

Nie jest jeszcze jasne, w jaki dokładnie sposób chwała Boża zostanie objawiona. Ale wyrażenie „chwała Pańska” jest używane przez Izajasza w związku z wyrównaniem poziomemu społeczeństwu.

„Każda dolina niech będzie podniesiona, a każda góra i pagórek obniżone; co nierówne, niech będzie wyrównane, a strome zbocza niech się staną doliną! I objawi się chwała Pańska, i ujrzy to wszelkie ciało pospołu, gdyż usta Pana to powiedziały” (Izaj. 40:4-5).

Jak cenna obietnica jest zapewniona światu. Powinna ona być szczególnie znacząca dla uciśnionych i zgwałconych.

Kiedy ludzie zobaczyli, że ogień spada z nieba i trawi ofiary, padli na twarze i uwielbiali Boga. Nadejdzie czas, kiedy ofiary z poprzedniego wieku zostaną zrozumiane i docenione przez ludzkość. Gdy umarli zaczną powracać, niewielu sceptyków będzie wątpić w obietnice Boże lub kwestionować Jego prawość. Ale słowa Izajasza wypełnią się.

„Pan obnażył swoje święte ramię na oczach wszystkich narodów i oglądają wszystkie krańce ziemi zbawienie naszego Boga” (Izaj. 52:10).

Każde poświęcone serce powinno tęsknić za czasem, kiedy ten świat padnie na twarz w miłości i uznaniu dla naszego wspaniałego Boga i Jego planu zbawienia.

Dzień Pojednania - Księga Kapłańska 16

Ten ważny rozdział omawia zaspokojenie Bożej sprawiedliwości. Nie jest to głównym tematem ani rozdziału 8 ani 9. Rozdział 16 wyróżnia się trzema elementami: paleniem kadzidła w Miejscu Świętym, pokropieniem krwią ubłagalni i włączeniem kozła Azazela.

Kadzidło w Miejscu Świętym

Chociaż kadzidło było stale palone w Miejscu Świętym (2 Mojż. 30:7,8), odgrywało ono szczególną rolę w Dniu Pojednania. Najwyższy kapłan nie mógł wejść do Miejsca Najświętszego z krwią, jeżeli najpierw nie umieścił na ołtarzu kadzenia płonących węgli z miedzianego ołtarza, a następnie nie dodał kadzidła. Dym przenikał do Miejsca Najświętszego i przykrywał wieko ubłagalni (3 Mojż. 16:13). Najwyższy kapłan mógł wtedy wejść z krwią. Rozdziały 8 i 9 nie opisują tego wymogu, ponieważ do Miejsca Najświętszego nie była wnoszona żadna krew. Konieczność kadzidła wyjaśnia, w jaki sposób żywa ofiara Jezusa była postrzegana przez Boga i poprzedzała zastosowanie Jego zasługi. Znajduje to odzwierciedlenie w słowach Boga na Górze Przemienienia: „Ten jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem” (Mat 17:5). To właśnie jego życie ofiarne i późniejsza śmierć zapewniły zasługę, która została zastosowana za grzech. W ten sposób kadzidło poprzedzało zastosowanie krwi.

Zastosowanie krwi

W żadnym innym przypadku, najwyższy kapłan nie wchodził do Miejsca Najświętszego z krwią. To jest kluczowa czynność tego rozdziału. Krew cielca miała być zadośćuczynieniem za Aarona i jego dom (3 Mojż. 16:6). Ponieważ Jezus był bezgrzeszny, nie potrzebował żadnej ofiary za grzech. Poprzez dostarczenie cielca za grzechy Aarona i jego domu, w tej scenie Aaron pozafiguralnie obejmuje także Kościół, który wymaga ofiary prześlągalnej. „Potem weźmie nieco krwi z cielca i pokropi swoim palcem ponad wiekiem ku wschodowi oraz przed wiekiem pokropi z tej krwi siedem razy swoim palcem.” (3 Mojż. 16:14). Pokropienie krwią w kształcie krzyża siedem razy może sugerować siedem etapów Wieku Ewangelii, co jest trafnym odniesieniem, ponieważ ta odkupieńcza krew usprawiedliwiała członków ciała kapłaństwa.

Kozioł

Z kozłem na ofiarę za grzech postępowano jak z cielcem, przy czym był on składany „za lud” (3 Mojż. 16:15). Nie oznacza to, że ofiara naszego Pana była zadośćuczynieniem wyłącznie za Kościół. Związek kozła z cielcem pokazuje, że ofiara Kościoła jest dołączana do ofiary Jezusa. To właśnie Apostoł Paweł wskazał w Liś-

cie do Kolosan 1:24:

„Teraz raduję się z cierpień, które za was znoszę i dopełniam na ciele moim niedostatku udręk Chrystusowych za ciało jego, którym jest Kościół”.

Kościół nie dostarcza żadnej zasługi z prawnego punktu widzenia, ale przynosi bogactwo doświadczeń związanych z cierpieniem i ofiarą. To jest wartość, którą Kościół wnosi do Chrystusa. Osoby, które z natury były grzeszne, a jednak wiernie służyły Bogu, będą miały głęboki wpływ na świat. Uświadomienie sobie, że istnieje małe stadko, które przeszło przez to samo doświadczenie z grzechem, stworzy duchową więź i ujawni wrażliwość Boga, który wiedział, że świat będzie potrzebował tego dodatkowego, współczującego dotyku.

Kozioł Azazela

„I położy Aaron obie swoje ręce na głowie kozła żywego, i wyzna nad nim wszystkie przewinienia synów izraelskich i wszystkie ich przestępstwa, którymi zgrzeszyli, i złoży je na głowę kozła, i wypędzi go przez wyznaczonego męża na pustynię. Tak poniesie na sobie ten kozioł wszystkie ich przewinienia do ziemi pustynnej; a tamten wypuści tego kozła na pustynię” (3 Mojż. 16:21-22).

Kozioł Azazela (hebr. „koziół wypuszczalny”) był wyjątkowym elementem Dnia Pojednania.

Były dwa kozły dostarczone przez lud – kozioł Pański, składany na ofiarę za grzech, i kozioł Azazela. Ponieważ kozioł Pański reprezentuje Kościół, jest rzeczą rozsądną, aby kozioł Azazela wyobrażał Wielkie Grono. Znaczenie kozła Azazela jest od dawna dyskutowane.

Brat Russell sugeruje, że grzechy włożone na tę klasę są grzechami umyślnymi, jakie inni popełnili pomimo wiedzy. Ponieważ Wielkie Grono nie okaże się wierne w takim stopniu, jaki jest oczekiwany od klasy Kościoła, zostaną potraktowani bardziej surowo, co ma pomóc w wypraniu ich szat (Obj. 7:13,14, R4015). Ponoszenie pewnego stopnia kary za grzechy innych nie jest pozbawione precedensu. Izrael przy pierwszym przyjsciu poniósł surową karę za swoje postępowanie i odrzucenie Jezusa. W swoim miłosierdziu Bóg pozwolił, aby ich kara pokryła również karę za poprzednie pokolenia (zob. Mat. 23:34-36). Jest to jednak akt dobroci, raczej niż niesprawiedliwe obciążenie ostatniego pokolenia tego wieku. W przypadku Wielkiego Grona kara dokona oczyszczenia tej klasy, która w przeciwnym razie nie byłaby wierna.

Wniosek

Złożoność układu Przybytku może być przytłaczająca. Ale to nie powinno spowodować, że ktokolwiek będzie się wzbraniał przed jego badaniem. Pan bardzo starał się stworzyć figury i pozafigury dla naszego przykładu (1 Kor. 10:11). Przez nie ukazują się przejawy Boskiego umysłu. Porównując różne obrzędy Przybytku widzimy

porządek i harmonię planu Bożego. Jego Boskie atrybuty są objawione, gdy On kieruje biegiem ludzkiej historii do jej ostatecznej restytucji i błogosławieństwa. Maluje on obraz powszechnego pokoju, ale pokoju, który przyjdzie przez ofiarę i poświęcenie. Nasza nadzieja na tę chwalebną przyszłość wzmacnia się, gdy zastanawiamy się nad tymi starożytnymi obrzędami.